

[Dahlgaard.]

ning i gang eller holde den ved lige. Dertil kommer, at regeringen ved at garnere sin økonomiske politik ved forslag om skattnedsættelser for persongrupper, der i de sidste år har haft den stærkeste indtægtsfremgang her i landet, jo ikke kan siges at have afdæmpet interessen fra andre befolkningsgrupper for at sikre sig lønfremgang.

Hertil kommer som allerede nævnt, at regeringsforslaget i hvert fald vil fremkalde en betydelig lønglidning i januar og februar 1975, og yderligere bør nævnes, at den meget betydelige svækkelse af finanspolitikken, der er et led i eller en følge af — hvad ved jeg — regeringens forslag, unægtelig også frembyder betydelige betænkeligheder ud fra et lønglidningssynspunkt.

Alle disse problemer, der altså har at gøre med, om den økonomiske situation er tilstrækkelig præcist vurderet i det, der til dato foreligger for os, mener vi det er nødvendigt at få belyst nærmere under udvalgsarbejdet.

Min konklusion er altså, at selv med sympati for den problemstilling, der er udgangspunkt for regeringens forslag, må vi finde dets konkrete udformning mindre hensigtsmæssig.

Det radikale venstre er som bekendt fremkommet med tanker om en anden fremgangsmåde til at dæmpe stigningen i virksomhedernes lønomkostninger. Forslaget går ud på, at virksomhederne kun skal belastes med den lønstigning, som løntagerne selv har glæde af, men ikke med den lønudgift, der svarer til, hvad løntagerne skulle betale i skat. Forslaget betyder, at der ikke gribes ind i overenskomsterne. Forslaget har også den fordel, at det ikke fører frem til en katastrofesituation den 1. marts næste år, således som regeringsforslaget gør det. Man vil i givet fald være i stand til at skabe en gradvis aftrapning.

Det hævdes, at forslaget er vanskeligt at administrere. Jeg tror, betænkelighederne måske nok er noget overdrevne, men vi vil fremlægge vores tanker i udvalget, og så kan vi jo drøfte, om der kan ske forenklinger.

Jeg vil gerne tilføje, at det jo meget vel er muligt at udforme forslaget på en sådan måde, at en direkte sammenhæng med den forestående udløsning af dyrtidsportioner undgås. Det problem, der skal søges løst,

går jo, når alt kommer til alt, ud på at finde metoder til en midlertidig nedsættelse af virksomhedernes driftsomkostninger i et omfang, som man kan forhandle sig nærmere til rette om. Det forslag, vi fra radikal side har fremsat, er en sådan metode, men naturligvis kan der tænkes adskillige andre.

Hr. Per Hækkerup var i virkeligheden inde på denne side af sagen, da han fremkom med nogle bemærkninger om det radikale forslag, som jeg opfattede som venlige. Hr. Per Hækkerup var i den forbindelse inde på tanken om, at man kunne finde frem til selektive tilskud til virksomhederne. Han var også inde på, om man skulle interessere sig for at gennemføre en bunden opsparing. Vi mener, at man med fordel kan drage disse spørgsmål ind i udvalgsarbejdet. Vi vil nok fra radikal side være noget mere skeptiske over for selektivt virkende ordninger end over for generelt virkende, men som sagt: man kan jo se på det under udvalgsarbejdet.

Tanken om en bunden opsparing kan vurderes både ud fra finanspolitiske synspunkter og ud fra byrdefordelingssynspunkter. Jeg mener, den første betragtningsside er den vigtigste. I hvert fald ligger det sådan, at de beregninger, vi har været i stand til at foretage, tyder på, at både regeringsforslaget og det radikale forslag nærmest giver løntagerne noget mere, end det tager fra dem. Det vil igen sige, at spørgsmålet om byrdefordelingsvurderingen i forbindelse med en bunden opsparing måske ikke er den vigtigste side af sagen.

Jeg ved nok, man siger — det gør man både i LO og i løntagerorganisationerne i det hele taget, og det er også kommet frem her i dag, bl.a. i hr. Per Hækkerups tale — at man giver arbejdsgiverne borgernes penge, nemlig de skatter, som i og for sig i forbindelse med dyrtidsportionerne skulle videbefordres til staten. Sådan har jeg ikke opfattet forslaget, sådan skal det jo heller ikke virke. Man kunne måske få det indtryk, når der som led i løvbuketten her er et forslag til lov om udbyttebegrænsning m.v. Det er jo i virkeligheden forslaget om en prislov, vi skulle have haft. Det, der er meningen med at lade virksomhederne slippe for den del af lønomkostningerne, der svarer til lønmodtagernes skatteandel, er jo ikke, at arbejdsgiverne eller virksomhederne skal